

Chris
CARTER

ZLOBA

Dvě ženské hlavy bez těla... to je jen začátek!

ZLOBA

Chris
CARTER
ZLOBA

Přeložila Jana Pacnerová

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2016

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2014 Chris Carter

All rights reserved.

Z anglického originálu *An Evil Mind*

(First published by Simon & Schuster UK Ltd, Great Britain, 2014)

přeložila © 2016 Jana Pacnerová

Redakce textu: Jiří Pacek

Jazyková korektura: Ludmila Böhmová

Grafická úprava obálky © 2016 Jan Matoška

Elektronické formáty Dagmar Waňkowská

První vydání v českém jazyce

ISBN (pdf) 978-80-7507-403-4

Tento román se zásadně liší od všech mých předchozích knih hlavně tím, že je to můj první thriller, kde se většina zápletky a postav zakládá na skutečných faktech a lidech, s nimiž jsem se setkal za časů své praxe soudního psychologa.

Jména byla změněna z důvodů, které jsou nasnadě.

Rád bych věnoval tento román všem čtenářům, kteří se přihlásili do soutěže, jež probíhala ve Velké Británii o to, kdo se stane jednou z obětí v mém thrilleru, a obzvlášť vítězce Karen Simpsonové; žije v Jižním Walesu a je to skvělá holka. Doufám, že si knížku užijete.

Část I.
Ten nepravý

„Brýtro, šerife. Brýtro, Bobby,“ zavolala přes pult číšnice, baculatá brunetka s malým srdíčkem vytetovaným na levém zápěstí. Ani se nemusela dívat na hodiny, visící na stěně po její pravici. Věděla, že bude krátce po šesté ráno.

Každou středu bez výjimky přicházeli šerif Walton a jeho zástupce Bobby Dale do bufetu U Nory na odpočívadle kamionů na okraji Wheatlandu v jihovýchodním Wyomingu, aby si tu dali tradiční koláč. Povídalo se, že v bufetu U Nory se pečou nejlepší koláče v celém Wyomingu. Každý den v týdnu podle jiného receptu. Ve středu to byl jablečný koláč se skořicí, který měl šerif Walton nejraději. Dobře věděl, že první várka koláčů se vždycky vyndá z trouby úderem šesté, a chuť čerstvě upečeného koláče prostě nic nepřebije.

„Brýtro, Beth,“ opáčil Bobby a setřásal přitom deštovou vodu z bundy a kalhot. „Řeknu ti, venku se žení všichni čerti,“ dodal a třepal přitom nohou, jako by se počural.

Letní průtrže byly v jihovýchodním Wyomingu běžné, ale dnešní ranní bouře byla za celou sezonu nejsilnější.

„Brýtro, Beth,“ přidal se šerif Walton. Sundal si klobouk, osušil tvář a čelo kapesníkem a letmo se rozhlédl po bufetu. V tuhle ranní dobu, když venku zuřila taková průtrž, tu bylo daleko méně rušno než obvykle. Obsazené byly jen tři z patnácti stolů.

Nejblíže ke dveřím seděli muž a žena, asi pětadvacetiletí, a snídali lívance. Šerif odhadoval, že ten omšelý stříbrný Volkswagen Golf, zaparkovaný hned před bufetem, patří jim.

Sousední stůl obsadil mohutný, upocený muž s oholenou hlavou, který určitě vážil nejmíň sto šedesát kilo. Množství jídla, co měl před sebou, by klidně zasytilo dva, možná i tři hladovce.

K poslednímu stolu u okna zasedl vysoký šedovlasý muž s huňatým podkovovitým knírem a křivým nosem. Předloktí měl pokrytá vybledlým tetováním. Už dosnídal a teď seděl opřený dozadu, pohrával si s balíčkem

cigaret a tvářil se zádumčivě, jako by měl před sebou velmi obtížné rozhodnutí.

Šerif Walton nepochyboval o tom, že ty dva velké nákladáky venku patří těmhle dvěma.

Na konci pultu seděl dobře oblečený muž, na pohled asi čtyřicetiletý; upíjel ze šálku černé kávy a pojídal koblihu s čokoládovou polevou. Vlasy měl krátké a pěkně udržované, plnovous elegantní a úhledně zastřižený. Listoval ranními novinami. Tomu určitě patří ten tmavomodrý Ford Taurus, co parkuje vedle bufetu, usoudil šerif Walton.

„Právě včas,“ mrkla na šerifa Beth. „Zrovna vyšly z trouby.“ Maličko pokrčila rameny. „Jako byste to nevěděl.“

Líbezná vůně čerstvě upečeného jablečného koláče s nádechem skořice už halila celý podnik.

Šerif Walton se usmál. „Dáme si jako obvykle, Beth.“ Posadil se k pultu.

„Hned to bude,“ opáčila Beth a zmizela v kuchyni. Za pár vteřin byla zpátky s dvěma obzvláště velkými kusy koláče, z nichž stoupala pára, pokropenými smetanou s medem. Na talířích vypadaly jako vtělená dokonalost.

„Hmm...“ muž sedící na druhém konci pultu bojácně zvedl jeden prst, jako když kluk žádá učitele o dovolení promluvit. „Nezbyl ještě kousek toho koláče?“

„Jasně že zbyl,“ usmála se na něj Beth.

„V tom případě – mohl bych taky dostat jednu porci, prosím?“

„Jo, já taky,“ zavolal mohutný řidič kamionu od svého stolu a zvedl ruku. Už si olizoval rty.

„A já taky.“ Muž s podkovovitým knírem vrátil balíček cigaret do kapsy bundy. „Ten koláč safra dobře voní.“

„Taky dobře chutná,“ dodala Beth.

„Slovo ‚dobře‘ to ani zdaleka nevystihuje,“ obrátil se šerif Walton čelem ke stolům. „Uvidíte, co je to koláčový nebe.“ Zčistajasna vyvalil oči překvapením. „Do prkýnka,“ vydechl a vyskočil ze sedátka.

Šerifova reakce přiměla Bobbyho Dalea rychle se otočit celým tělem a sledovat šerifův pohled. Skrz velké okno hned za stolem, kde seděl mladý pár, uviděl reflektory pick-upu, ujíždějícího přímo na ně. Auto jako by bylo úplně neovladatelné.

„Co sakra...?“ vstával Bobby.

Všichni v bufetu se otočili k oknu a jako jeden muž se zatvářili šokovaně. Vůz se k nim blížil jako řízená střela a nejevil známky toho, že by

snad hodlal změnit dráhu nebo zpomalit. Do nárazu jim zbývaly dvě, možná tři vteřiny.

„VŠICHNI SE KRYJTE!“ zařval šerif Walton, ale ani nemusel. Všichni přítomní v restauraci už reflexivně vstávali a hnali se z cesty. Při téhle rychlosti pick-up prorazí průčelí bufetu a patrně se zastaví až v kuchyni, přičemž zničí všechno, co mu bude v cestě, a zabije každého, kdo se mu připlete pod kola.

V restauraci zavládl chaotický zmatek zoufalých výkřiků a pohybu. Všichni věděli, že prostě nemají dost času uhnout.

PRÁÁÁÁASK-BUM!

Ohlušující zvuk nárazu připomínal explozi, až se všem otřásla země pod nohama.

Šerif Walton vzhlédl jako první. Trvalo mu pár vteřin, než pochopil, že auto jakýmsi zázrakem neprojelo průčelím budovy.

Svraštil čelo a nechápal.

„Jste všichni v pořádku?“ zvolal nakonec šerif a v panice se přitom rozhlížel.

Ze všech koutů místnosti se ozýval mumlavý souhlas.

Šerif a jeho zástupce byli hned na nohou a řítili se ven. Všichni ostatní je v patách následovali. Déšť v posledních několika minutách ještě zesílil, lilo jako z konve a viditelnost byla silně omezená.

Čistě jen šťastnou náhodou vjel pick-up do hlubokého výmolu v zemi jen pár metrů před průčelím bufetu a to ho prudce stočilo doleva, takže minul restauraci o pouhých několik krůčků. Přitom škrábl zadek tmavomodrého Fordu Taurus, zaparkovaného venku, nakonec čelně narazil do boční přístavby, kde se nalézaly dvě toalety a skladiště, a tu úplně zničil.

„Do prkýnka!“ vydechl šerif Walton a cítil, jak mu srdce v hrudi buší jako zběsilé. Srážka proměnila pick-up v totálně znetvořený vrak a postranní budovu ve zbořeníště.

Šerif se přes sutiny dostal k nákladáčku jako první. Byl v něm jenom řidič – šedovlasý muž, na pohled něco pod šedesát, ale těžko se to dalo určit s jistotou. Šerif Walton ho neznal, ale byl si jistý, že tenhle pick-up v okolí Wheatlandu ještě nikdy neviděl. Byl to starý a zrezivělý Chevy 1500 z počátku devadesátých let bez airbagů, a i když měl řidič zapnutý bezpečnostní pás, náraz byl příliš prudký. Předek nákladáčku spolu s motorem byl napasovaný do kabiny řidiče. Palubní deska a volant přimáčkly

řidiči hrudník k opěradlu sedadla. Obličej měl zakrvácený, rozedraný střeplinami skla z předního okna. Jeden střep proťal muži hrdlo.

„Krucinál!“ procedil šerif Walton skrz zaťaté zuby, jak stál u řidičových dveří. Nemusel mu ani nahmatat pulz, aby pochopil, že muž nepřežil.

„Panebože!“ zvolala Beth roztřeseným hlasem jen pár krůčků za ním. Okamžitě se k ní otočil a zvedl ruce na znamení „stát“.

„Beth, nechod sem,“ nařídil rázným hlasem. „Vrať se dovnitř a zůstaň tam.“ Sklouzl pohledem k ostatním návštěvníkům bufetu, kteří se rychle blížili k havarovanému pick-upu. „Všichni se vraťte do bufetu. To je rozkaz. Celý tenhle prostor je teď uzavřený, slyšíte?“

Všichni se zastavili v pohybu, ale nikdo se neotočil k odchodu.

Šerif zapátral očima po svém zástupci a našel Bobbyho stát až vzadu, u Fordu Taurus. Výraz v jeho tváři vyjadřoval směsici šoku a strachu.

„Bobby,“ zavolal šerif Walton. „Zavolej sanitku a hasiče, *hned*.“

Bobby stál nehybně. Vypadal, jako by měl každou chvíli začít zvracet. Teprve teď si šerif uvědomil, že se Bobby vůbec nedívá na něj ani na havarovaný pick-up. Upíral oči na Ford Taurus. Než vrazil do budovy toalet, škrábl nákladáček levou stranu zadku taurusu tak, až se otevřel zavazadlový prostor.

Zčistajasna se Bobby probral z transu a sáhl po pistoli.

„Nikdo ani hnout,“ zařval. Roztřeseně mířil střídavě na všechny přítomné. „Šerife,“ zavolal nejistým hlasem. „Na tohle byste se měl kouknout.“

O pět dní později Huntington Park, Los Angeles, Kalifornie

Drobná tmavovlasá pokladní namarkovala poslední položku a vzhledla k mladíkovi stojícímu u pokladny.

„Dělá to třicet čtyři dolarů šedesát dva centů, prosím,“ pronesla věcně.

Muž dokončil ukládání nákupu do plastových tašek a pak jí podal kreditní kartu. Mohlo mu být nanejvýš jedenadvacet let.

Pokladní projela kartu přístrojem, pár vteřin počkala, kousla se do dolního rtu a pochybovačnými očima k muži vzhledla.

„Je mi líto, pane, tahle karta byla odmítnuta,“ vracela kartu.

Muž na ni zíral, jako by na něj promluvila cizí řečí.

„Cože?“ Sklouzl zrakem ke kartě, zarazil se a pak se vrátil očima k pokladní. „To musí být nějaký omyl. Určitě mi ještě na té kartě zbyl nějaký kredit. Nemohla byste to zkusit znovu, prosím?“

Pokladní nepatrně pokrčila rameny a projela kartu ještě jednou.

Uplynuly dvě vteřiny napětí.

„Je mi líto, pane, zase byla odmítnuta,“ vrátila mu kartu podruhé. „Nechtěl byste zkusit jinou?“

V rozpacích od ní kartu přijal a slabě zavrtěl hlavou. „Já jinou nemám,“ řekl stydlivě.

„Stravenky?“ zeptala se.

Další smutné zavrtění hlavou.

Dívka čekala a muž začal hledat po kapsách peníze. Našel pár dolarových bankovek a hrst čtvrtáků a měďáků. Poté, co rychle spočítal všechny drobné, se zarazil a omluvně se vrátil pohledem k pokladní.

„Promiňte. Chybí mi asi šestadvacet dolarů. Budu tu muset pár věcí nechat.“

Většinu jeho nákupu tvořily věci pro nemluvně – plenky, dvě sklenice dětských přesnídávek, plechovka sušeného mléka, balíček vlhčených

ubrousků a tubička masti proti opruzeninám. Zbytek bylo běžné zboží – chléb, mléko, vajíčka, trochu zeleniny, pár kusů ovoce a konzerva polévky – samé zboží v akci. Ničeho z věcí pro miminko se muž ani nedotkl, ale všechno ostatní vrátil.

„Mohla byste se podívat, kolik to dělá teď, prosím?“ zeptal se dívky za pokladnou.

„To je dobrý,“ řekl muž, stojící za ním ve frontě na pokladnu. Byl vysoký, s atletickou postavou, ostře tesanou hezkou tváří a vlídnými očima. Podal pokladní dvě dvacetidolarové bankovky.

Vzhlédla k němu a sraštila čelo.

„To je na mě,“ kývl a pak oslovil mladíka. „Můžete si dát ten nákup zpátky do tašek. Já platím.“

Mladík nechápavě opětoval jeho pohled a nenalézal slova.

„To nic,“ promluvil znovu muž a obdařil ho konejšivým úsměvem. „S tím si nedělejte starosti.“

Mladík, stále jako omráčený, sklouzl zrakem zpět k pokladní a potom znovu k vysokému muži.

„Mockrát vám děkuju, pane,“ řekl nakonec a napřáhl ruku; hlas se mu zadrhl v hrdle, oči se maličko zaleskly.

Muž mu potřásl rukou a konejšivě kývl hlavou.

„To bylo nejhezčí, co jsem tu kdy zažila,“ řekla pokladní, jakmile mladík posbíral svůj nákup a odešel. I ona měla v očích slzy.

Vysoký muž se na ni jen usmál.

„Myslím to vážně,“ pokračovala. „Pracuju u pokladny v tomhle supermarketu už skoro tři roky. Viděla jsem spoustu lidí, co nemají dost peněz na zaplacení, spousta lidí musí vracet zboží, ale ještě nikdy jsem nezažila, aby někdo udělal to, co teď vy.“

„Každý potřebuje tu a tam trošku pomoci,“ opáčil muž. „To není žádná hanba. Dneska jsem pomohl já jemu, on možná jednou pomůže někomu jinému.“

Dívka se usmála a do očí jí opět vhrkly slzy. „To je pravda, že každý potřebujeme tu a tam pomoci, ale problém je, že jen málokdo je ochotný pomáhat. Zvláště kdyby kvůli tomu měl sáhnout do vlastní kapsy.“

Muž s ní mlčky souhlasil.

„Vás už jsem tady viděla,“ dodala pokladní, když markovala těch několik málo položek tvořících mužův nákup. Dohromady to dělalo devět dolarů čtyřicet devět centů.

„Bydlím tady poblíž,“ podal jí desetidolarovku.

Na okamžik se zarazila a zadívala se mu do očí. „Já jsem Linda,“ ukázala na svou jmenovku a podala mu ruku.

„Robert,“ odvětil muž a rukou potřásl. „Těší mě.“

„Poslouchejte,“ vracela mu drobné, „tak mě něco napadlo. V šest mi končí směna. Když bydlíte poblíž, třeba bychom mohli zajít někam na kafe?“

Muž kratičkou chvíli váhal. „To by bylo fakt hezké,“ odpověděl posléze. „Ale bohužel dneska večer odlétám. Mám první dovolenou po...“ Zarazil se a přimhouřil oči kamsi do prázdna. „Ani si nepamatuju, kdy jsem měl naposled dovolenou.“

„Ten pocit znám,“ řekla trochu zklamaně.

Muž posbíral nákup a znovu pohlédl na pokladní.

„Co kdybych vám zavolal, až se vrátím, asi za deset dní? Třeba bychom mohli jít na to kafe potom.“

Vzhledla k němu a na rtech jí vytanul slabý úsměv. „To bych ráda.“ Rychle mu načmárala na papírek své číslo.

Jen co muž vyšel ze supermarketu, zazvonil mu v kapse bundy mobil.

„Detektiv Robert Hunter, vraždy speciál,“ ohlásil se.

„Roberte, jste ještě v Los Angeles?“

Byla to kapitánka divize loupeží a vražd Losangeleského policejního sboru Barbara Blakeová. Právě ona nařídila Hunterovi a jeho partákovi, detektivu Carlosi Garciovi, aby si vzali dvoutýdenní volno po velmi náročném a vyčerpávajícím vyšetřování série vražd.

„Momentálně ano,“ opáčil Hunter skepticky. „Odlétám večer, kapitánko. Proč?“

„Fakt moc nerada to dělám, Roberte,“ odušila kapitánka a zněla v tom upřímná lítost. „Ale musíte za mnou přijít do kanceláře.“

„Kdy?“

„Hned teď.“

3

V poledním provozu trvala Hunterovi dvanáctikilometrová cesta autem z Huntington Parku k ředitelství losangeleské policie v centru Los Angeles něco přes tři čtvrtě hodiny.

Divize loupeží a vražd (DLV) se nalézala ve čtvrtém patře slavné budovy policejní správy na West 1st Street a tvořil ji jednoduchý velký otevřený prostor napěchovaný psacími stoly detektivů – žádné vetché přepážky, které by je oddělovaly, ani pošetilé čáry na podlaze, vymezující pracovní prostor. Na pohled i zvukově to připomínalo pouliční trh v neděli ráno, samý pohyb, šum a pokřik, zaznívajících ze všech koutů.

Kancelář kapitánky Blakeové byla až na konci hlavní kanceláře detektivů. Dveře byly zavřené – což s ohledem na panující hluk nebylo nic neobvyklého –, ale stažené byly i žaluzie na obrovském vnitřním okně vedoucím do kanceláře, a to bylo nepochybně špatné znamení.

Hunter začal zvolna kličkovat mezi lidmi a stoly.

„Hele, co tady sakra děláš, Roberte?“ zeptal se detektiv Perez. Vzhlédl od obrazovky počítače, právě když se Hunter prodíral mezi jeho a Hendersonovým psacím stolem. „Já myslel, že máš být na dovolené?“

Hunter kývl. „To taky jsem. Večer odlétám. Jen si jdu předtím v rychlosti pokecat s kapitánkou.“

„Odlétáš?“ zatvářil se Perez překvapeně. „To zní hustě. Kam máš namířeno?“

„Na Havaj. Poprvé v životě.“

Perez se usmál. „Hezky. Teď zrovna bych si takový výlet na Havaj taky dal líbit.“

„Mám ti přivést náhrdelník lei, nebo havajskou košili?“

Perez se zašklebil. „Ne, ale kdyby se ti povedlo propašovat v kufru pár těch havajských tanečnic, tak si je rád vezmu. Můžou mi předvádět na posteli hula hop klidně každý večer. Víš, jak to myslím?“ příkyvoval, jako by myslel každické slovo vážně.

„Sny může mít každý,“ odvětil Hunter, pobavený energickým Perezovým pokyvováním.

„Tak si to tam užij, chlape.“

„To teda užiju,“ slíbil Hunter a šel dál. Zastavil se před kapitánčinými dveřmi a instinkt a zvědavost ho přiměly naklonit hlavu ke straně a nakouknout oknem – nic. Skrz žaluzie nebylo vidět. Dvakrát zaklepal.

„Dále,“ zavolala kapitánka Blakeová z druhé strany hlasem pevným jako obvykle.

Hunter otevřel dveře a vstoupil.

Kancelář Barbary Blakeové byla prostorná, jasně osvětlená a panoval v ní vzorný pořádek. Jižní stěnu pokrývaly regály, napěchované dokonale uspořádanými vázanými knihami s barevně koordinovanými hřbety. Severní zeď patřila zarámovaným fotografiím, diplomům a čestným uznáním – vše tvořilo symetrický celek. Východní stěnu tvořilo od podlahy až ke stropu panoramatické okno s vyhlídkou na South Main Street. Přímo před kapitánčiným psacím stolem s dvojitou trnoží stála dvě kožená křesla.

Kapitánka Blakeová stála u panoramatického okna. Dlouhé vlasy, černé jako uhel, měla elegantně upravené do drdolu, připíchnutého dvěma dřevěnými čínskými jídelními tyčinkami. Na sobě měla hedvábnou bílou blůzu, zastrčenou do elegantní tmavomodré úzké sukně. Vedle ní stála štíhlá a velmi pohledná žena, v ruce šálek kávy, z níž stoupala pára, oblečená do konzervativního černého kostýmu. Na pohled jí bylo málo přes třicet, měla dlouhé, rovné blond vlasy a tmavomodré oči. Vypadala jako někdo, kdo je za normálních okolností zcela klidný v každé situaci, v níž se ocitne, ale na držení její hlavy bylo cosi trochu úzkostlivého.

Když Hunter vstoupil do kanceláře a zavřel za sebou dveře, otočil se k němu vysoký a štíhlý muž, jenž seděl v jednom z křesel, rovněž oděný ve střízlivém tmavém obleku. Bylo mu něco kolem pětapadesáti, ale těžké pytlíky pod očima a masité, ochablé líce, s nimiž působil také poněkud psím dojmem, mu přidávaly nejméně deset let. Řídká kštice šedých vlasů, které mu ještě zbývaly na hlavě, byla úpravně sčesaná za uši.

Zaskočený Hunter se zastavil a přimhouřil oči.

„Nazdar, Roberte.“ Muž vstal. Jeho od přírody chraplavý hlas, jemuž léta kouření nepřidala, zněl překvapivě silně na člověka, který vypadal, jako by už několik dní nespál.

Hunter na něj pár vteřin upíral pohled, pak jím přešel k blondýně a nakonec ke kapitánce Blakeové.

„Promiňte mi to, Roberte,“ mírně naklonila hlavu a pak její pohled ztvrdl jako skála a zabodl se do muže naproti Hunterovi. „Jednoduše se tu asi před hodinou objevili bez ohlášení. Ani neměli tu slušnost, aby zavolali, krucinál,“ vysvětlovala.

„Znovu se omlouvám,“ promluvil muž klidným, ale autoritativním tónem. Rozhodně šlo o člověka zvyklého vydávat rozkazy, jež se bez odmítnutí plní. „Vypadáš dobře.“ To platilo Hunterovi. „Ale na druhé straně, to ty vždycky, Roberte.“

„Ty taky, Adriane,“ odvětil Hunter nepřesvědčivě, přistoupil k muži a potřásl mu rukou.

Adrian Kennedy byl šéfem Národního centra pro analýzu násilných trestných činů (NCANTČ) při FBI a také tamního Útvaru behaviorální analýzy – specializovaného oddělení FBI, poskytujícího podporu národním i mezinárodním bezpečnostním orgánům podílejícím se na vyšetřování neobvyklých či sériových násilných trestných činů.

Hunter dobře věděl, že pokud to není absolutně nevyhnutelné, Adrian Kennedy nikdy nikam necestuje. Nyní koordinoval většinu operací NCANTČ ze své velké kanceláře ve Washingtonu, ale nebyl kariérní byrokrat. Kennedy začínal v mládí u FBI a rychle se ukázalo, že má obrovské vůdcovské schopnosti. Také se mohl pyšnit vrozenou schopností motivovat lidi. To nezůstalo bez povšimnutí a velmi záhy byl přidělen k prestižnímu útvaru ochrany prezidenta Spojených států. Dva roky poté zhatil pokus o atentát na prezidenta tak, že se vrhl do dráhy kulce, jež měla zabít nejmocnějšího muže na světě; obdržel za to nejvyšší projevy uznání a děkovný dopis od prezidenta osobně. Několik let nato, v červnu 1984, bylo oficiálně zřízeno Národní centrum pro analýzu násilných trestných činů. Potřebovalo ředitele, někoho, kdo by byl rozený vůdce. V čele seznamu stálo jméno Adriana Kennedyho.

„Tohle je zvláštní agentka Courtney Taylorová,“ ukázal Kennedy na blondýnu.

Přistoupila blíž a potřásla Hunterovi rukou. „Moc mě těší, detektive Huntere. Hodně jsem o vás slyšela.“

Hlas Taylorové zněl neuvěřitelně svůdně, snoubil se v něm jakýsi něžný holčičí tón s téměř odzbrojující mírou sebevědomí. Navzdory jemným ručkám byl její stisk pevný a věcný, jako stisk obchodnice, která právě uzavřela velkou smlouvu.

„Taky je mi potěšením,“ opáčil Hunter zdvořile. „A doufám, že něco z toho, co jste slyšela, nebylo úplně špatné.“

Plaše, ale upřímně se na něj usmála. „Nic z toho nebylo špatné.“

Hunter se opět obrátil ke Kennedymu.

„Jsem rád, že jsme tě stihli dřív, než jsi odjel na dovolenou, Roberte,“ řekl Kennedy.

Hunter nic.

„Jedeš někam, kde je hezky?“

Hunter upřeně hleděl Kennedymu do očí.

„Určitě je to zlé,“ pronesl nakonec. „Protože vím, že nejsi z těch, co si potrpí na sladké řečičky. Taky vím, že je ti absolutně ukradené, kam jedu na dovolenou. Tak co kdybychom těch keců nechali? O co jde, Adriane?“

Kennedy okamžik mlčel, jako by si musel pečlivě promyslet odpověď, než ji nakonec pronesl.

„O tebe, Roberte. Jde tu o tebe.“

4

Hunterova pozornost se na krátkou chvíli upřela na kapitánku Blakeovou; když se jejich oči střetly, pokrčila omluvně rameny.

„Moc mi toho nepověděli, Roberte, ale podle toho mála, co vím, to vypadá, že byste si to měl poslechnout.“ Vrátila se ke svému stolu. „Radši ať vám to vysvětlí oni.“

Hunter se zahleděl na Kennedyho a čekal.

„Co kdyby ses na to posadil, Roberte?“ nabídl mu Kennedy jedno z křesel.

Hunter se ani nehnul.

„Klidně postojím, děkuju.“

„Kávu?“ Kennedy ukázal na přístroj na výrobu espresa, který měla kapitánka Blakeová stát v koutě.

Hunterův pohled ztvrdl.

„Tak dobrá, fajn.“ Kennedy zvedl obě ruce na znamení kapitulace a současně přitom téměř nepostřehnutelně kývl na zvláštní agentku Taylorovou. „Jdeme na to.“ Vrátil se na své místo.

Taylorová odložila šálek s kávou, postoupila kupředu a zastavila se těsně vedle Kennedyho křesla.

„Tak jo,“ začala. „Před pěti dny, kolem šesté hodiny ráno, dostal pan John Garner infarkt, když jel autem po rychlostní silnici 87, těsně u městečka jménem Wheatland v jihovýchodním Wyomingu. Netřeba dodávat, že ztratil nad svým pick-upem kontrolu.“

„Tehdy ráno silně přšelo a pan Garner jel v nákladáčku sám,“ dodal Kennedy a pak pokynul Taylorové, aby pokračovala.

„Vy už to možná víte,“ navázala Taylorová. „Ale silnice 87 vede z Montany až do jižního Texasu a je jako většina amerických dálnic – pokud řečený úsek neprochází něčím, co se považuje za minimálně zalidněnou oblast nebo oblast s vysokým rizikem nehod, nejsou tam žádná svodidla, vysoké obrubníky, vyvýšené dělicí ostrůvky uprostřed... *nic*, co by vozidlu zabránilo sjet z vozovky kterýmkoli směrem.“

„Úsek, o kterém mluvíme, nespadá do oblasti s minimální populací ani do kategorie vysokého rizika nehod,“ poznamenal Kennedy.

„Bylo to štěstí,“ pokračovala Taylorová. „Anebo smůla, záleží na úhlu pohledu, že pan Garner dostal infarkt, právě když projížděl kolem malého bufetu na odpočívadle kamionů, který se jmenuje U Nory. Upadl za volantem do bezvědomí a jeho vůz sjel ze silnice, přejel zatravněnou plochu a mířil rovnou na bufet. Podle svědků směřoval nákladáček pana Garnera přímo do průčelí restaurace.

V tu ranní dobu a kvůli průtrži mračen, která právě zuřila, bylo v bufetu jen deset lidí – sedm zákazníků plus tři zaměstnanci. Mezi zákazníky byli místní šerif a jeden z jeho zástupců.“ Odmlčela se, aby si odkašlala. „V poslední vteřině se muselo něco stát, protože pick-up pana Garnera drasticky změnil kurz a o pár krůčků restauraci minul. Technici z dopravního došli k závěru, že vůz vjel do hlubokého výmolu pouhých pár metrů předtím, než se ocitl u bufetu, a to způsobilo, že se volant prudce stočil doleva.“

„Pick-up narazil do přilehlé budovy s toaletami,“ ozval se Kennedy. „I kdyby pan Garner nezemřel na infarkt, zabila by ho srážka.“

„A teď,“ Taylorová zvedla pravý ukazováček, „přijde první zvrát. Jak nákladáček pana Garnera minul bufet a mířil k budově se záchodky, škrtnul o modrý Ford Taurus, zaparkovaný hned vedle. Auto patřilo jednomu zákazníkovi z bufetu.“

Taylorová se odmlčela a sáhla po své aktovce, položené u stolu kapi­tánky Blakeové.

„Pick-up pana Garnera vrazil do zadku taurusu tak prudce, až se otevřel zavazadlový prostor,“ pronesl Kennedy.

„Šerifovi to uniklo,“ vystřídala ho zase Taylorová. „Protože jak běžel ven, myslel v první řadě na to, aby poskytl první pomoc řidiči a pasažérům v pick-upu, pokud by tam nějací byli.“

Sáhla do aktovky a vydala barevnou fotografii 20x28 centimetrů.

„Ale jeho zástupce si všiml,“ ohlásila. „Jak vyběhl ven, postřehl něco v kufru taurusu.“

Hunter čekal.

Taylorová udělala krok kupředu a podala mu fotografii.

„V tom kufru uviděl tohle.“

Národní výcviková akademie FBI, Quantico, Virginie 4236 kilometrů od Los Angeles

Zvláštní agent Edwin Newman stál už deset minut v kontrolní místnosti vazebních cel v suterénu jedné z několika budov, tvořících nervové centrum Akademie FBI. Přestože na východní stěně bylo zavěšeno mnoho monitorů vnitřního uzavřeného televizního okruhu, upíral veškerou pozornost jen na jeden jediný.

Newman nepatřil mezi frekventanty akademie. Po pravdě řečeno, šlo o velmi zkušeného a zdatného agenta z Útvaru behaviorální analýzy, který ukončil výcvik už před víc než dvaceti lety. Newman pracoval ve Washingtonu a před čtyřmi dny zvlášť podnikl cestu do Virginie, jen aby vyslechl nového vězně.

„Pohnul se vůbec za poslední hodinu?“ zeptal se Newman operátora místnosti, který seděl u velkého ovládacího pultu naproti stěně s monitory.

Operátor zavrtěl hlavou.

„Kdepak, a dokud světla nezhasnou, ani se nepohne. Jak už jsem vám říkal, tenhle chlap je jako mašina. Nikdy jsem nic takového nezažil. Od té doby, co ho sem před čtyřmi dny přivezli, neporušil rutinu ani jednou. Spí naznak, kouká do stropu, ruce sepnuté na břicho – jako mrtvola v rakvi. Jak zavře oči, už se nepohne – žádné cukání, převrácení, neklid, škrábání, chrápání, ani se v noci neprobouzí a nechodí čurat, vůbec nic. Jasně, občas vypadá vydešeně, jako by kurva neměl zdání, proč tu je, ale většinou spí jako člověk, co nemá na světě jedinou starost a chrní si v té nepohodlnější posteli, co se dá za peníze koupit. A jedno mi věřte...“ ukázal na obrazovku, „... to tahle postel není. Je to zatraceně nepohodlný kus dřeva s matrací tenkou jak papír.“

Newman se poškrábal na křivém nose, ale neříkal nic.

Operátor pokračoval.

„Ten chlap má v sobě snad švýcarské hodinky, podle toho, jak jsou přesné. Nekecám. Jdou mu na minutku.“

„Jak to myslíte?“ zeptal se Newman.

Operátor se nosově uchechtl. „Každé ráno, přesně v 5.45, otevře oči. Žádný poplach, žádný hluk, žádné rozsvícení světel, žádný budíček a žádný agent mu nevrází do cely, aby ho budil. Prostě to dokáže sám od sebe. Ve tři čtvrtě na šest – *bing* – je vzhůru.“

Newman věděl, že vězni odebrali všechnen osobní majetek. Neměl u sebe hodinky ani jiný ukazatel času.

„Jak otevře oči,“ pokračoval operátor, „civí do stropu přesně pětadevadesát vteřin. Ani o vteřinu víc, ani o vteřinu míň. Můžete se kouknout na záznamy a časy z posledních tří dnů, jestli chcete.“

Newman nereagoval.

„Po pětadevadesáti vteřinách,“ dodal operátor, „vstane z postele, odbude si svoje na latríně a pak žuchne na podlahu a začne dělat kliky a po nich sklapovačky – obojí v sériích po deseti. Jestli ho nikdo nevyruší, udělá padesát sérií s minimálním odpočinkem – navíc neheká, nefuní a nešklebí se, jen čiré odhodlání. Snídani mu přinesou někdy mezi půl sedmou a sedmou. Pokud ještě nemá docvičeno, pokračuje, dokud není hotový, teprve pak si sedne a v klidu se nají. A sní všechno a nestěžuje si. Aťsi mu dáme na táč sebenechutnější kejdu. Potom ho odvedou k výslechu.“ Otočil se k Newmanovi. „Předpokládám, že ho vyslýcháte vy.“

Newman neodpověděl, nekývl ani nezavrtěl hlavou. Jednoduše dál zíral na monitor.

Operátor pokrčil rameny a pokračoval v popisu.

„Když ho přivedou zpátky do cely, ať už je kolik chce hodin, pustí se znovu do cvičení – dalších padesát sérií kliků a sklapovaček.“ Uchechtl se. „Jestli jste zapomněl počítat, je to jeden tisíc od každého každý den. Když je hotový, pokud ho neodvedou k dalšímu výslechu, dělá přesně to, co vidíte zrovna teď na obrazovce – sedne si na postel, zkrříží nohy, civí před sebe do zdi a nejspíš se modlí nebo medituje nebo co. Ale nikdy nezavře oči. A musím vám říct, že je to kurva strašidelné, jak jenom civí do zdi.“

„Jak dlouho?“ zeptal se Newman.

„Přijde na to,“ opáčil operátor. „Každý den má povolenou jednu návštěvu sprchy, ale čas sprchování se vězňům mění den ode dne. Však to znáte. Jestli pro něj přijdeme, když zírá do zdi, jednoduše se probere

z transu, sleze z postele, dostane pouta a jde do sprchy – žádné nářky, nebrání se, nehádá se. Když se vrátí, hned si zase sedne na postel a začne znovu civět do zdi. Pokud ho nevyruší nic, civí na tu stěnu, dokud v půl desáté nezhasnou světla.“

Newman kývl.

„Ale včera,“ dodal operátor, „čistě jen ze zvědavosti nechali světlo svítit o pět minut déle.“

„Nechte mě hádat,“ řekl Newman. „Nic se nezměnilo. Přesně v půl desáté si lehl, znovu zaujal pozici ‚mrtvola v rakvi‘ a usnul, světlo nesvětlo.“

„Přesně tak,“ potvrdil operátor. „Jak jsem řekl, je jako stroj, přesný jak švýcarské hodinky.“ Odmlčel se a obrátil se k Newmanovi. „Já nejsem žádný expert, ale podle toho, co jsem viděl za poslední čtyři noci a čtyři dny, je tenhle chlap po psychické stránce učiněná kurva pevnost.“

Newman neříkal nic.

„Nechci překračovat meze, ale... mluvil vůbec u některého výsledku?“

Newman dlouhou chvíli nad otázkou uvažoval.

„Ptám se proto, že vím, jak to chodí. Jestli takovýhle speciální vězeň nepromluví po třech dnech výslechu, pak začne VIP zacházení, a všichni víme, jak je to tvrdé.“ Operátor se instinktivně podíval na hodinky. „No, už jsou to tři dny, a jestli má VIP zacházení začít, už bych o tom věděl. Takže hádám – že mluvil.“

Newman ještě několik vteřin pozoroval obrazovku a pak kývl. „Včera večer poprvé promluvil.“ Konečně odvrátil pohled od nástěnného monitoru a vrátil se jím k operátorovi. „Řekl šest slov.“

Hunter si prohlížel fotografii, kterou mu podala zvláštní agentka Courtney Taylorová, a cítil, jak se mu srdce v hrudi rozbíhá rychleji a jak se mu tělem šíří nával adrenalinu. V tichosti uplynulo několik vteřin, než konečně zvedl oči od snímku a zabloudil jimi ke kapitánci Blakeové.

„Viděla jste to?“ zeptal se.

Kývla.

Hunterův zrak se vrátil k fotografii.

„Očividně,“ Kennedy zase vstal, „pick-up pana Garnera narazil o zadek Fordu Taurus dost prudce, aby nejen uvolnil dveře zavazadlového prostoru, ale taky převrhl tu chladicí tašku.“

Na fotografii byla velká chladicí taška piknikového stylu, převržená na bok v zavazadlovém prostoru taurusu. Vysypaly se z ní velké kostky ledu, které se rozkutálely na všechny strany. Většina ledu byla karmínově zbarvená čímsi, co mohla být jediné krev. To však bylo podružné. Huntera plně upoutalo něco jiného – dvě uříznuté hlavy, které byly nepochybně uložené v chladicí tašce, dokud se při nehodě neprevrhla. Obě hlavy patřily ženám: jedna byla blond – dlouhé vlasy; jedna bruneta – krátký klubkový účes. Obě hlavy byly odříznuté od těla při úpatí šíje. Podle toho, co Hunter mohl pozorovat, řezy působily čistě – zkušeně.

Hlava blondýny ležela na levé tváři, dlouhé vlasy jí zakrývaly většinu obličej. Hlava brunetky se zato odkutálela od tašky a s pomocí několika kostek ledu se zaklínila takovým způsobem, že týlem ležela na podlaze zavazadlového prostoru a tvář byla jasně viditelná. A nad tím se Hunterovi zatajil dech. Zranění v jejím obličejí šokovala víc než samotná dekapitace.

Tři malé zamčené kovové visací zámečky hrubě a surově protínaly v nepravidelných rozestupech kůži obou rtů, takže jí držely ústa zavřená, ale ne úplně neprodyšně. Jemné rty, pokryté zaschlou krví, dosud vypadaly napuchle, což nasvědčovalo tomu, že jí visací zámky rozervalo maso, když byla ještě naživu. Oči byly odstraněny. Oční důlky měla

prázdné. Jen dvě černé díry, vyplněné zaschlou krví, jež stékala i po lících a vytvářela šílený, tmavě rudý efekt blesku.

Neměla pokožku stařeny, ale odhadnout jen podle obrázku její věk bylo prakticky nemožné.

„Tu fotografii pořídil šerif Walton hned pár minut po nehodě,“ pronesl Kennedy, přistoupil k Hunterovi a zastavil se vedle něj. „Jak se prve zmínila agentka Taylorová, snídal to ráno v bufetu. Nikdo se ničeho ani nedotkl. Jednal rychle, protože věděl, že déšť začne velmi brzy ničit důkazy.“

Taylorová sáhla do aktovky, vyndala další fotografii a podala ji Hunterovi.

„Tuhle pořídili technici,“ vysvětlovala. „Museli jet až z Cheyenne, což je jen asi hodina cesty, ale když si přidáte zdržení, shromažďování týmu a vypravování na cestu, dorazili tam až asi čtyři hodiny po nehodě.“

Na této nové fotografii byly umístěné obě hlavy vedle sebe, obličejem nahoru, stále v kufru taurusu. Na obličejích blondýny byla přesně stejná zranění jako na brunetčině. I v tomto případě bylo téměř nemožné odhadnout věk druhé ženy.

„Jejich oči byly v té tašce?“ zeptal se Hunter, aniž odtrhl zrak od snímku.

„Ne,“ odvětila Taylorová. „Nic jiného v té chladicí tašce nebylo.“ Pohlédla na Kennedyho a pak znovu na Huntera. „A nemáme zdání, kde by mohla být jejich těla.“

„A to není všechno,“ dodal Kennedy.

Hunter zvedl oči od snímku k muži od FBI.

„Jakmile byly ty zámky z jejich rtů odstraněny,“ vysvětloval Kennedy a ukazoval přitom na fotografii, „zjistilo se, že obě měly vytrhané všechny zuby.“ Efektivně se odmlčel. „A vyříznuté jazyky.“

Hunter zůstal zticha.

„Jelikož nemáme těla,“ ujala se znovu slova Taylorová, „a v důsledku toho ani otisky prstů, můžeme se jen dohadovat, že pachatel jim odstranil zuby a možná i oči, aby nedošlo k identifikaci, ale už jen čirá brutalita zranění, způsobených oběma obětem...“ odmlčela se a zvedla pravý ukazováček, aby zdůraznila svá slova, „... před smrtí, nám sděluje něco jiného. Ten, kdo je zabil, si to užíval.“ Posledních několik slov vyslovila tak, jako by právě odhalovala velké tajemství. Znělo to trochu blahosklonně.

Kennedy udělal grimasu a současně vrhl na Taylorovou ostrý pohled, protože věděl, že neříká nikomu v místnosti nic, co by už nevěděl. Přestože Robert Hunter nepatřil k Národnímu centru pro analýzu násilných

restných činů FBI ani k Útvary behaviorální analýzy, byl nejlepším analytikem profilů, s jakým se kdy Kennedy setkal. Poprvé se pokusil naverbovat Huntera k FBI už před mnoha lety, když si poprvé přečetl Hunterovu doktorskou práci nazvanou *Pokročilá psychologická studie trestné činnosti*. Hunterovi bylo tenkrát teprve třidvacet let.

Práce udělala na Kennedyho a pak i na ředitele FBI tak velký dojem, že se stala v NCANTČ povinnou četbou a zůstala jí doposud. Od té doby a v průběhu let se Kennedy pokusil naverbovat Huntera do svého týmu několikrát. Nedokázal pochopit, že Hunter chtěl být raději detektivem ve Zvláštní divizi vražd Losangeleského policejního sboru, než aby nastoupil k nejpokročilejšímu útvaru stopování sériových vrahů v USA, nejspíš i na světě. Pravda, věděl, že Hunter je vrchním detektivem Útvary ultránásilných trestných činů, zvláštního útvaru, vytvořeného Losangeleským policejním sborem k vyšetřování vražd a sériových vražd, při nichž pachatel projevil nepřekonatelnou surovost anebo sadismus, a Hunter byl v tom, co dělal, nejlepší. Počet pachatelů, které dopadl, to potvrdzoval, ale přesto mu FBI mohla nabídnout mnohem víc než losangeleská policie. Hunter však nikdy neprojevil ani za mák zájmu stát se federálním agentem a odmítal všechny nabídky, které mu Kennedy a jeho nadřízení předložili. „Zajímavý případ,“ vrátil Hunter snímky Taylorové. „Ale FBI a NCANTČ už vyšetřovaly tuny podobných případů... některé ještě znepokojivější. Tohle není zrovna velká novinka.“

Proti tomu Kennedy ani Taylorová nic nenamítali.

„Mám za to, že neznáte totožnost žádné z obou obětí,“ dodal Hunter.

„Přesně tak,“ odvětil Kennedy.

„A říkals, že se hlavy našly ve Wyomingu?“

„To je taky pravda.“

„Nejspíš uhádneš, na co se zeptám teď, vid’?“ zeptal se Hunter.

Vteřina váhání.

„Jestliže nevíme, kdo jsou oběti,“ kývla Taylorová, „a jejich hlavy se našly ve Wyomingu, tak co děláme v Los Angeles?“

„A proč jsem tady já?“ dodal Hunter a letmo se podíval na hodinky. „Za pár hodin mi letí letadlo a ještě musím balit.“

„Jsme tady, a vy jste tady, protože federální vláda Spojených států potřebuje vaši pomoc,“ opáčila Taylorová.

„Ale prosím vás,“ ušklíbala se kapitánka Blakeová. „Chcete nám tady přednášet vlastenecké bláboly? To myslíte vážně?“ Vstala. „Moji detekti-

vové nasazují životy za město Los Angeles a následně za tuto zemi den co den. Takže buďte tak laskavá a vůbec s tím nezačínajte, zlatíčko.“ Probodla Taylorovou pohledem, kterým by se daly tavit kovy. „Ony ty kecy opravdu na někoho zabírají?“

Taylorová vypadala, jako by se chystala něco odpovědět, ale Hunter se vložil do řeči o vteřinku dřív.

„Potřebuje mě? Proč?“ oslovil Kennedyho. „Nejsem agent FBI a vy máte vyšetřovatelů, že je ani nespočítáte, ani nemluvě o oddílu soudních psychologů.“

„Žádný z nich není tak dobrý jako ty,“ prohlásil Kennedy.

„Lichotky vám tady nebudou nic platné,“ podotkla kapitánka Blakeová.

„Já nejsem přes profily, Adriane,“ ozval se Hunter. „To přece víš.“

„Proto tě vlastně nepotřebujeme, Roberte,“ odtušil Kennedy; na okamžik se zarazil a pak pokynul Taylorové. „Povězte mu to vy.“

Kennedyho tón způsobil, že Hunterovi maličko zacukalo pravé obočí. Otočil se k agentce Taylorové a čekal.

Taylorová si špičkami prstů zastrčila vlasy za uši a pak začala.

„Ten Ford Taurus patřil jednomu ze zákazníků, co tehdy ráno v bufetu snídali. Podle řidičského průkazu se jmenuje Liam Shaw, narozený třináctého února 1968 v Madisonu, stát Tennessee.“ Taylorová se odmlčela, vteřinu Huntera pozorovala a snažila se postřehnout jakékoli známky toho, že jméno poznává. Žádné se neprojevíly.

„Podle řidičského průkazu?“ opakoval Hunter a přeskakoval pohledem mezi Taylorovou a Kennedym. „Takže máte pochybnosti,“ spíš konstatoval, než se zeptal.

„Jméno odpovídá,“ prohlásil Kennedy. „Všechno vypadá úplně legálně.“

„Ale stejně máte pochybnosti,“ přitlačil Hunter.

„Problém je...“ ozvala se tentokrát Taylorová. „Že všechno vypadá úplně legálně, pokud jdeme maximálně čtrnáct let nazpátek. Předtím...“ Slabě zavrtěla hlavou. „Nepodařilo se nám najít absolutně nic o Liamu Shawovi, narozeném třináctého února 1968 v Madisonu, stát Tennessee. Jako by předtím vůbec neexistoval.“

„A soudě podle toho, jak jste mě pozorovala, když jste zmínila jeho jméno,“ navázal Hunter, „jste hledala známky toho, že je budu znát. Proč?“

Taylorová se zatvářila uznale. Vždycky byla velice hrdá na svůj pokerový obličej, na to, jak dokáže pozorovat lidi tak, že si toho nevšimnou, ale Hunter v ní četl jako v knize.

Kennedy se usmál. „Říkal jsem vám, že je dobrý.“

Taylorová jako by poznámku vůbec nevnímala.

„Pan Shaw byl na místě zatčen šerifem Waltonem a jeho zástupcem,“ sdělovala. „Ale šerif Walton také záhy pochopil, že narazil na něco, s čím si on a jeho malé oddělení jednoduše nedokážou poradit. Poznávací

značky taurusu byly z Montany, tudíž šlo o jurisdikci dvou států. Oddělení šerifa z Wyomingu tedy nemělo jinou možnost, než povolát nás.“

Odmíchlala se a zalistovala v obsahu své aktovky, až našla další dokument.

„A teď je tu druhý zvrat v příběhu,“ pokračovala. „Taurus není registrovaný na jméno pana Shawa. Je registrovaný na jistého pana Johna Williamse z New Yorku.“

Podala dokument Hunterovi.

Hunter se na list papíru, který obdržel, sotva podíval.

„Překvapení, překvapení,“ ozval se Kennedy. „Na té adrese, kde je auto registrované, žádný John Williams nebydlí.“

„John Williams je docela běžné jméno,“ poznamenal Hunter.

„Moc běžné,“ souhlasila Taylorová. „Jen v New Yorku jich žije asi patnáct set.“

„Ale pana Shawa máte ve vazbě, ne?“ zeptal se Hunter.

„Přesně tak,“ potvrdila Taylorová.

Hunter pohlédl na kapitánku Blakeovou, stále trochu nechápavě. „Takže máte pana Shawa, který je zřejmě z Tennessee, dvě neidentifikované ženské hlavy a auto s espézetkou z Montany, které je registrované na nějakého pana Williamse z New Yorku.“ Pokrčil rameny. „Má původní otázka pořád platí – proč jste v Los Angeles? A proč já jsem tady, místo abych doma balil?“ Ještě jednou se podíval na hodinky.

„Protože pan Shaw nechce mluvit,“ odvětila Taylorová hlasem dosud klidným.

Hunter se na ni na dvě vteřiny upřeně zahleděl.

„A jak to má souviset s mou otázkou?“

„Sdělení agentky Taylorové není na sto procent přesné,“ vložil se do řeči Kennedy. „Máme pana Shawa ve vazbě čtyři dny. Převezli ho k nám den poté, co byl zatčen. Je zadržený v Quantiku. Přidělil jsem případ agentce Taylorové a agentu Newmanovi.“

Hunter na vteřinku zalétl zrakem k Taylorové.

„Ale jak řekla agentka Taylorová...“ pokračoval Kennedy, „... pan Shaw odmítá vypovídat.“

„No a?“ přerušila ho trochu pobaveně kapitánka Blakeová. „Odkdy to FBI brání vytáhnout i přesto z lidí informace?“

Kennedy se pichlavou poznámkou nedal vyvést z míry.

„Během včerejšího večerního výslechu,“ pokračoval, „pan Shaw konečně poprvé promluvil.“ Odmlčel se a přistoupil k velkému oknu ve východní stěně. „Řekl jen šest slov.“

Hunter čekal.

„Řekl: *„Budu mluvit jen s Robertem Hunterem.“*“

Hunter zůstal nehybný. Ani nemrkl. Výraz jeho tváře se nezměnil. Jestliže na něj Kennedyho slova nějak zapůsobila, nedal to ničím najevo.

„Určitě nejsem jediný Robert Hunter v Americe,“ promluvil nakonec.

„Určitě nejsi,“ souhlasil Kennedy. „Ale my jsme si taky jistí, že pan Shaw mluvil o tobě, o nikom jiném.“

„Jak to, že jste si tak jistí?“

„Kvůli tónu jeho hlasu,“ odvětil Kennedy. „A jeho držení těla, sebejistotě, vyjadřování... vlastně kvůli všemu. Analyzovali jsme tu nahrávku nesčetněkrát. Vždyť víš, jak to děláme, Roberte. Víš, že mám lidi, co mají výcvik, aby přečetli sebemenší výmluvná znamení, poznali sebeslabší změnu intonace, identifikovali signály řeči těla. Tenhle chlap byl sebejistý. Nezaváhal. Žádné obavy. Nic. Byl si jistý, že budeme vědět, o kom mluví.“

„Můžete se na tu nahrávku podívat, jestli chcete,“ nabídla Taylorová. „Mám tady kopii.“ Ukázala na aktovku.

Hunter mlčel.

„Právě proto jsme si říkali, že bys třeba mohl znát to jméno,“ pokračoval Kennedy. „Ale na druhé straně, měli jsme podezření, že Liam Shaw je stejně jenom smyšlený pseudonym.“

„Zkusili jste Tennessee, odkud má tenhle pan Liam Shaw pocházet?“ zeptala se kapitánka Blakeová. „Možná existuje nějaký Robert Hunter odtamtud.“

„Ne, nezkoušeli,“ odpověděla Taylorová. „Nebylo třeba. Jak řekl ředitel Kennedy, pan Shaw si byl příliš jistý sám sebou. Věděl, že hned pochopíme, o kom přesně mluví.“

Kennedy se ujal slova. „Jen co jsem to jméno uslyšel, věděl jsem, že může mít na mysli jen jednoho člověka. Tebe, Roberte.“

„Máte tu nahrávku?“ zeptal se Hunter.

„Mám,“ odušila Taylorová. „Mám taky fotografii pana Shawa.“ Vytáhla z aktovky poslední fotografii a podala ji Hunterovi.

Hunter na snímek velmi dlouho mlčky hleděl. Ani tentokrát výrazem tváře či řečí těla nic neprozradil. Až pak se zhluboka nadechl a jeho zrak se střetl s pohledem Kennedyho.

„To si ze mě děláte srandu.“

Muž, který si říkal Liam Shaw, seděl na lůžku v malé cele, umístěné hluboko pod zemí – v pátém podzemním podlaží nenápadné budovy v komplexu Akademie FBI v Quantiku, stát Virginie. Nohy měl zkřížené pod tělem, ruce volně sepnuté, položené v klíně. Oči byly otevřené, ale nedal se v nich postřehnout žádný pohyb, jen mrtvý, napůl vydešený, napůl nejistý pohled, upřený přímo před sebe na prázdnou zeď. Po pravdě řečeno, vůbec se u něj nedal zpozorovat žádný pohyb. Ani mírné zavrtění hlavou, ani cukání palců či prstů, ani drobné posunutí nohou pod tělem, ani poposedávání či kývání tělem, nic kromě nevyhnutelné fyzické motorické reakce v podobě mrkání.

V této pozici setrval už hodinu, jenom civěl do zdi, jako by bylo možné, že bude-li do ní zírat dost dlouho, zázrakem se přenese někam jinam. V nohách už měl mít správně křeče. Chodidla mu měla mravenčit tisíci jehliček. Šíji měl mít ztuhlou nehybností, ale přesto působil spokojeně a nevystresovaně, jako by seděl ve vlastním luxusním obývacím pokoji.

Naučil se téhle technice už dávno. Trvalo mu mnoho let, než si ji osvojil, ale teď už dokázal prakticky zbavit svůj mozek většiny myšlenek. Uměl snadno odblokovat zvuky a stát se slepým vůči všemu, co se dělo kolem něj, přestože měl oči dokořán otevřené. Byl to jakýsi meditační trans, který povznášel jeho mysl na téměř nadpozemskou úroveň; především si tím však zachovával duševní sílu. A věděl, že to je přesně to, co momentálně potřebuje.

Od včerejšího večera ho agenti přestali obtěžovat. To ale věděl předem. Chtěli, aby mluvil, ale on prostě nevěděl, co říct. Vyznal se v policejních procedurách dost na to, aby tušil, že žádné vysvětlení, které jim poskytně, nepostačí, ani kdyby bylo pravdivé. V jejich očích už byl vinen bez ohledu na to, co řekl nebo neřekl. Také mu bylo jasné, že není zadržen obyčejnou policií nebo oddělením šerifa, nýbrž že byl předán FBI, čímž se situace nesmírně zkomplikovala.

Věděl, že brzy musí něco prozradit, protože metody výslechu se změní. Cítil to. Vycítil to z tónu hlasu obou vyšetřovatelů.

Hezká blondýna, která si říkala agentka Taylorová, byla přívětivá, okouzlující a zdvořilá, kdežto ten velký chlap s křivým nosem, co si říkal agent Newman, byl mnohem agresivnější a popudlivější. Typická týmová hra „na hodného a zlého policajta“. Avšak už se začínala projevovat jejich frustrace, způsobená jeho naprostým odhodláním zachovat mlčení. Šarm a zdvořilost se chýlily ke konci. To se ukázalo při posledním výslechu.

A pak dostal nápad, a s ním se dostavilo jméno:

Robert Hunter.